

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: KA DREBÆK

Citation: Aakjær, Jeppe: "KA DREBÆK", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid71364.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

KA DREBÆK .

K' Drebæk lægger sit Lat paa Bleg
og nynner i søde Drømme;
hun jævner hver Fold, hun glatter hvert Læg
med Hænder smygende ømme.
Men dybt kan en den anden bedrøve.

Ved Rokkehjulet den Vinter randt,
i eet gled Natten og Dagen,
imens hun spelted, imens hun spandt
hint Væv til sit Brudelagen.

100

Hist ude hvor Stakken ved Gavlen staar,
og Leddet for Lukket stænger,
der ligger i Kvældslys Kjærestens Gaard
med fire kalkede Længer.

Didhen gik Længslen saa mangelund,
naar Lyset stod slukt i Stagen,
men stærkest dog slig en Puslestund,
der ofres ens Brudelagen.

- Rød lagde Ka' Drebæk sit Lat paa Bleg,
det var ved Sankt Hansdagstide,
men førend Septembers Maane steg,
da var hendes Kinder saa hvide.
Thi dybt kan en den anden bedrøve.

Ka' Drebæk sidder ved Nadverbord
paa Bænk blandt Piger og Ka'le.
Men Maden nydes foruden Ord,
thi ingen nænner at tale.

Ka' Drebæk kjender ej Rist ej Ro,
med Haanden dækker hun Panden;
den Mand, hun for Aaringer gav sin Tro,
har Bryllup i Dag med en anden.

Ud glider Karen i Nattens Blæst,
de andre staar tavse tilbage;
saa tungt hun ser mod det skyede Vest
og rækker i stille Klage.

Thi er der andet at gjøre for den,
der misted sin eneste Glæde,
end tavs at synke i Sorgen hen
og bøje sit Hoved og græde!

Saa bittert hun græd i den kolde Nat,
at Hjærtet sved ved dets Rødder;
ved Midnatstide kom Husets Kat
og strøg saa blidt hendes Fødder.

101

Men Katten veg, og Natten veg,
kun Sorgen blev ene tilbage,
mens Karen sad støttet mod Stolpens Eg
og røkked i stille Klage.

Da Solen væved sit gyldne Tavl
om Tagenes Møntørv sorte,
sad Karen endnu ved den klinede Gavl,
men da var selv Sorgen borte.

Karen er sluknet i Nattens Slud,
- dens Væde i Haaret hænger.
Men end i Døden stirrer hun ud
mod fire kalkede Længer.
Saa dybt kan en den anden bedrøve.

7/9 1899.